

Lidt om Ribeegnens dialekt

Af Søren Mulvad

Da jeg i 1966 begyndte på Ribe Statsseminarium, fangedes jeg af en del særegne egnstypiske talemåder, som indtil da ikke havde været mig bekendt. For det første slog det en (forholdsvis) rigsmålstalende, at man i Ribe altid sagde *nede i Esbjerg*. Da Esbjerg ligger nordligere end Ribe, forekom det mig, der var vant til at se på verdenskortet, hvor nord vender op ad, som en selvmodsiggelse. Senere blev det klart, at talesproget er ældre end de geografiske kort, og der derfor er indlejret en del ældre forestillinger, som ikke længere er gængse. Det er ikke altid, at sprogbrugerne selv er sig bevidste om de udtryk, de anvender. For eksempel ringede en nu afdød håndværker flere gange til mig, efter at jeg var flyttet en mils vej øst for Ribe og spurgte *hvordan går det oppe hos Jer?* På forespørgsel, hvorfor han sagde op om en retning mod øst, svarede han resolut: *Gu' siger jeg da ej sådan noget!* Hvis man er opmærksom på spørgsmålet, dukker det da op mange gange: Op betegner retningen imod solen, altså øst og syd, og ned er de tvende øvrige verdenshjørner. En logisk betragtningsmåde, som stammer fra observationer i hverdagen og ikke fra betragtning af et kort, som jo kun er et symbol. I protokollen for Høm Forsamlingshus står der, at bestyrelsen kørte *op til Skærbæk* og købte porcellæn til det nybyggede hus.

Peter Anholm skrev i sin erindringsbog ... *Jeg tog op til Hamborg og fik hyre*. Den gamle fisker i Ribe, Johan Poulsen fortalte, at hans bedstemor havde været så fattig, at hendes sønner blev udliciterede i middagsmad og hver dag måtte løbe *ned til Vilslev* for at spise. Min kones farmor fortalte, at en af hendes skoleveninder fantasifuldt fortalte, at hende bedstemor var blevet ædt af en krokodille *oppe* i Lustrup, som ligger et par kilometer syd for Ribe. Eksemplerne er mange. Også udtrykket *ind i Amerika* har jeg ofte hørt, især i forbindelse med at nogen var udvandrede.

I det følgende vil jeg forsøge at ridse op, hvad der er slående ved egnens dialekt og talemåde. Mange ord har hjemmel i rigssproget, og en del deraf er på retur der, men lever lystigt videre i egnsmålet om end ofte med en ny nuance i indholdet.

Skal nogen angive et mål på mængde, længde eller værdi, så kan det ske, at der mangler en anelse i, at det fulde mål er opfyldt, så *korer* det så og så meget. Men også det gammeldags udtryk *mindre* har jeg hørt anvendt. *Det kostede 5 kroner, mindre 25 øre*. Altså 4,75 kr.

Hvor den rigsmålstalende ville sige lige så snart eller lige så hurtigt, vil en ripenser ofte sige *lige så fri*. For eksempel: *Ræven spiste ællingerne lige så fri, de var ruget ud*.

Det er et gængs udtryk at sige: *Det er længe fint*, i betydningen: Nu behøver du ikke gøre mere ved den sag. Man bruger også *så længe* i betydningen imens. Eks: *Min dreng ku ik vent så længe jeg kom hjem*. Altså: indtil jeg kom hjem. Et andet eks: *A var længe fær, law 'et begyndt å regn*. En anden sammenhæng er ordet *ilænge*. Eks: *Æ smej er syg, og det har han wan ilæng*.

I 1971 flyttede vi til landsbyen Varming i Seem Sogn lige øst for Ribe. Her er dialekten endnu temmelig stærk, om end vigende for rigsmålet. Endog vigende i den grad, at en del unge bestræber sig på en aldeles bogstavret udtale så som tydeligt v i kurv, spurv og gulv. Og hvor man for 40 år siden kun hørte *Hva?* lyder der nu et tydeligt og fedt d i *Hvad?* Det er vist en tendens, som gør sig gældende flere steder i landet.

En del af de efterfølgende ord har jeg hørt af personer, som på grund af, at de har været hjemmeboende i barndomshjemmet livet igennem, bedre har kunnet bevare en ældre sprogbrug end folk, der har flyttet sig mere. Ikke desto mindre er alle følgende ord hørt som aktive ord i løbet af de forløbne 40 år. Mange af dem er siden uddøde. Mangel på diakritiske tegn på tastaturet forhindrer en angivelse af tonegangen i de anførte eksempler. Ligeledes bemærkes, at de fra rigssproget afvigende bøjningsformer og kasus ikke er bemærkede og heller ikke de særegne bindebogstaver som i *telefonspæl*, *mellemøresbetændelse*, *modersmærke* med videre. Mens vi er ved de uautoriserede s'er, kan nævnes den kreative brug af bogstavet i forbindelse med tidsangivelser: *i sommers*, *i vinters* som analoge dannelser til i onsdags. Et andet sted, hvor s'et sniger sig

ind er i ordenstallet. Den sekstende hedder *den sejstens*, for eksempel i datoangivelser; ligesom: *hver fjortens dag*. Det påpegende stedord denne udvides elegant til *den he'r her* og i tilfælde af længere borte beliggende omtalte genstande: *den de'r der*.

Da jeg blev ansat ved Seem-Varming Skole, vidste alle elever, hvad det betød at have fået *dowver* (davre), *unnen* (varm middagsmad) og *nar* (aftensmad). Ja nogen kunne endog fortælle, at de en dag havde fået *unnen te nar*, altså varm mad til aften, hvor brød med mælk og te ellers var det almindelige. De nærmestboende elever løb efter gammel skik endnu hjem til middag, hvor mødrene var hjemme. Der er næppe nogen af de yngre, som nu bruger disse madudtryk aktivt. Mens vi er ved maden, skal nævnes, at når man *dejner*, så slår man dej op til *en bægt*, en ovnfuld eller en bagning. De ældre, fortælles det, holdt et brød under venstre arm, mens de smurte og lagde pålæg på, hvorpå det blev skåret ind mod brystet. Jeg har set den samme fremgangsmåde i Østeuropa.

Dyrene hedder: *skraldebasse* = oldenborre, *hoppajd(t)* = frø, *muldmand* = muldvarp, *spindkone* = edderkop (også hørt sagt som *spindkok*), *mølkone* = et møl, (også spøgende æ møllers kuen), *ørehløer* = ørentvist. En hane = *kokkemand*. Et forstenet søpindsvin = en *tordensten*. En god sten med hul i, som man kan lege ko med er en *volborg* sten = af hulboret sten.

Planterne kan være: *troldblomst* = mælkebøtte, *skorrehat* = paddehat. I denne egn, som tidligere var omtrent træløs, blev selv lavere vækster betegnede ved ordet træ. *Ribstræ* og *stikkelsbærtræ* = ribsbusk og stikkels-

bærbusk. Mens *busk* = den tot græs, der vokser på marken, hvor der året forud faldt en kreaturklat.

Er et kreatur sygt, eller har en person slanket sig tydeligt, så hedder det at vedkommende er *falmet*. I modsat fald er vedkommende *kommet sig*. Altså: har taget på.

Ilaw = imens. Eks: *Do ka vel vint ilaw a wær fær*. (Du kan vel vente, indtil jeg bliver fær-dig.) Her optræder ordet *værer*, som har sin oprindelse i det gammeldanske ord *vorde*. Ordet er på stærkt retur. *Law* = da. Eksempel: *Han kom lige law a stod i æ dar*.

Huse bygges på *en syld*, et fundament af store sten, som endnu ofte kan findes under æ *sals* = stuehuset. Dagligstuen kaldtes æ *dø(r)ns* og den fine stue æ *stow* eller æ *sal*. Det sønderjyske æ *pissel* kan også høres i hjem med sønderjyske aner. En entré er altid *forstow* og spisekammeret kaldes ofte æ *kjælder*, hvad kan lyde lidt pudsigt, når spisekammeret ligger lidt øst for køkkenet, så der tales om *op i æ kjælder*.

Øl, som sættes til gæring, *står i støb*. Er noget faldet på gulvet, hedder det, at det ligger på *Lasses hylde*, eller *den hylde*, hvor *Las stillede hans træsko*.

Tidsangivelser kan forvirre en fremmed, når der tales om *i monn*, som er i morges, eller *o morn*, som er i morgen. Forleden dag = *den anden dag*. En *stund* = en time.

A twild nok o 'et = jeg tænkte det nok.

At prale af = at rose. Eks: *De pralede ikke af mine småkager*, kan en husmoder sige lidt ærgerlig, når gæsterne er gået. Sker to ting lige efter hinanden, så sker det *i streg*. Eksempel: *Mi søster kom jawn tow syndaw i streg*. Og så kan det nok føles noget *snert* = tæt på.

Noget smager *dvalle*, kedeligt, som man evt. kan sige om usaltet mad eller yvervarm mælk.

At *skikke* = at sende. Et ofte citeret eksempel på ordets brug stammer fra en tidligere sognerådsformand, som ikke anmeldte nogen dødsfald i krigens forløb og derfor havde et overskud af rationeringsmærker. Han skulle have sagt til en kollega, som var kommet i underskud: *Det ska do æ være kyw a, a ska skik' dig nowen, winne do wanter!* Det skal du ikke være ked af, jeg skal sende dig nogen, hvis du mangler.

En *træfætter* = en halvfætter. Sandsynligvis opstået som afledning af tredjeleds-fætter. Mange af eleverne i landsbyskolen var træfætre eller -kusiner. Måske også beslægtede i endnu fjernere led end halvfætterskab. I Fejlbergs jyske ordbog forklares ordet som brugt om et stedbarn: *Han er træsøn i huset*.

Det *villést* = det bedste. Eks: *Hun er langt den villést a æ bøen i æ skuel*.

Grus er ikke helt det samme overalt. På Ribeegnen vil man mest forstå det, som andre steder kaldes perlegrus. På Fyn for eksempel er *grus* en betegnelse for en blanding af sten og sand.

Følgende ord er flertalsord: *hoste, fløde, kål, suppe, grød, skæg og lyng*. Eks: *Det er da nogle grimme hoste, du har?* Eller: *Skal du ha flere fløde i kaffen?*

Æ *dørl* = æggeblommen.

Æ *leer* = stigen.

Æ *bælle* (bælgen) eller æ *liv* = maven, hhv. udenpå og indeni. En trussel, måske spørgende ment, kan forme sig som spørgsmålet: *Ska' do ha noun o æ bælle?* Bliver man budt ind på kaffe eller en bid mad, hedder det: *Vi ska ha nowwe i æ lyw*, eller *i æ bælle*.

Ordet *sølle* findes nok i rigssproget, men ikke så ofte brugt og i så mange varianter som i vores dialekt. Ifølge Nudansk Ordbog betød det oprindeligt lykkelig, salig og er beslægtet med det engelske ord *silly* = dum. Her siger man *hun har en sølle finger* = hun har en dårlig finger. *Han har en sølle lyw* = han har ondt i maven, en dårlig mave. Et liv i trang og ensomhed kan også karakteriseres som *et sølle lyw*. Kommer en person usikkert kørende *er han sølle køren*. Det samme gælder, hvis vedkommende kommer i et *sølle køretøj*. En person kan være *sølle gywt*, hvis ægtefællen er efterladende, drikfældig eller uøkonomisk.

At være *jævr* er at være rask, men noget unøjagtig i sit arbejde; værre, når man arbejder *sludret* = sjusket. Måske kan et arbejde være så vanskeligt, at man må *begi 'et* = opgive det.

Det er ikke pænt at sidde og udvælge sig de bedste stykker ved en servering, så *løsker* man = udvælger. Helt galt bliver det, hvis man roder rundt i maden for at finde det gode, så *vrader* man i den. Det kan også siges, hvis noget skal holdes hemmeligt, så skal andre ikke have *det at vrade i*. En gammel anekdote fra Ribe fortæller, at en mand, som friede til en ung pige, fik den kontante afvisning af hendes far: *A vil ingen vraden ha ve' mi' dæt ere!*

Husdyrene kommer i brunst, et svin bliver *vrajs*, (i det ældste dansk betyder *en vrad* en flok på 12 svin), en ko *owsen* og en hest *heste*, en kat *mijavs*. Når kokkemanden parerer sig med hønen, så bliver hun *triin*. Lokkeordene for husdyrene er *bosse-bosse* for en kalv og *mæk-mæk* for en ged. Men navneordet en *bosse* betyder en vagabond, vel af

det tyske *Bursche*. En pattekalv kaldes kærende en *bitte sugkal*. En hyrdedreng kaldtes tidligere en *kobonker* eller en *jøwr*. Står kreaturet eller et menneske i vejen, siger man venligt *høk dig* = ryk lidt til side. Når en hest skal gå fremad siges *hyf*, men skal den gå baglæns med en vogn siges *støb*, som i andre egne kaldes *ryk*. På en biltur med en ældre mand, hørte jeg ham indrømme, at han var æt så *gue te å støb* på grund af gigt i nakken. Mens vi er ved dyrene, har jeg ofte hørt den gamle danske brug af ordet *tale* anvendt som kalde. For eksempel: *Æ hund er rendt væk, a går ud og tal o 'en*. (Eller: *Tal a 'en*)

Bi lidt = vent. En utålmodig person kaldes *bieløs*. Er vedkommende rastløs, siges, at han er *tøwlløs*.

Jølle = hø-le. Nogle af de ældre kaldte hø for *jø*, deraf navnet. Til forskel havde man også en *lyngle*, udtalt uden stød. Den sidste var noget bredere i bladet end hø-leen. Man slog græs til hø, men også lyng til brændsel. Brændslet kunne også skæres af hedefladen i *flower*, som var en art tørv, bestående af lyngrødder og *brom*, som er tørre planterester. Græstørv er *sadder*, og mosetørv er *klyne*. Man sparede på brændslet, da det var arbejdskrævende at få det i hus. Når der uden for fyringstiden kom uventede gæster, og der skulle koges lidt kaffe til de fremmede *o æ skåsten* = på komfuret, så blev børnene sendt ud for at *sammel pøvs*. *Pøvs* brugtes om småbrændsel som tørre stilke af rejnfan, røllike og lignende, nok til et lille hurtigt blus.

Når vi *skal langs*, så skal vi ud af døren og af sted. Har man en god nabo, som tilbyder *at holde for*, betyder det, at man kan køre

med vedkommende. Er man for sildig undervejs, kan det knibe med at *lange* det = nå det, og så skal man *stræ'f* = skynde sig. Så må man lade det gå *rask* = hurtigt, i modsætning til *sinde* = langsomt, sindigt. Er man kommet for sent af sted, kan man måske *lange det ind* = indhente det. Bedst er det, hvis man kan komme *jawn* til tiden. *Akkujawn* sagde en af de ældre ofte og mente akkurat. Udtrykket har jeg dog kun hørt fra den samme person. *Jawn* betyder også netop. Man kan også høre: *Det er jawn it så godt!* = Det var ikke lige så godt. Er nogen kommet i byen, og det går muntert til, kan man høre, at de har været *ud å huj*. Det samme kan en voksen sige til børnene, der leger støjende: *Gå ud me' jer, a vil æ ha den hujen herinde*.

At *tøde* = at sinke. *Kjæwt* = kedeligt, trist. Ordet findes ikke i Fejlbergs jyske ordbog.

At være *kaløjte*, er nok et sønderjysk præget ord, men da der hertil er indvandret mange beboere sydfra, har ordet haft sit løb på egnen. Det er at være overmodig. Det er ikke så slemt som at være *kessel*, kælen, pylret. Det sidste menes ofte at komme af, at personen er *fordrejn*, altså forkælet i modsætning til *godt opdrejn*. Man kan også være *kalysteret*, hvilket betyder det samme. Af personegenskaber er det lidt mistænkelig at være *bjærgsom*, som bruges, hvor ældre sprogbrugere ville sige vindskibelig. Altså en person, som udnytter og har indtægt af alle til rådighed stående midler. Men at være *indhalend`* svarer nok nærmest til det rigsdanske ord gerrig. Et andet sønderjysk udtryk er æ *overkadous*, som bruges om for eks. overstykket til en todelt kakkelovn. Ordet *underkadous* findes ikke. Æ *krittebar*

er trillebøren, som *jyllandskarle*, eller *jyllændere* (folk fra Nørrejylland) kalder en *støwt*. En sønderjyde fortalte, at hun stod og *rakt* i sin *kalgor* = rev med en rive i haven.

Kommer du så *knap* = kommer du snart, hurtigt? Eller: *Han var knap fær'* = han var hurtigt færdig.

Det *ta'r sig til* siges om noget, der er ved at være brøstfældigt. Det kan blive så galt, at en ting bliver *uringel*, altså *knap* kan hænge sammen.

Æ *tims* = melsigten. *Kage* = franskbrød. *Sød kage* = kage. Og da *saft* bruges om al syltning fra hele bær over marmelade til gelé, så betyder *en støk timsdag mæ saft* et stykke sigtebrød med marmelade. Kager med creme eller flødeskum, som er *fumpede* eller *sjappede*, d.v.s. fugtige kaldes gerne *tort* (= tærte). *Kovring* = tvebak.

Foder til dyrene gives i vor tid ikke længere med håndkraft. Tidligere fik køerne *en børn hø* ved malketid. Det var så meget, som man kunne holde i en favn. Var man i stalden, *frem i æ bos* og ville kæle lidt for en ko eller hest, kunne man give dem *en gjawn hø*, hvilket var en god håndfuld. Havde man fået tilstrækkeligt at spise, hvilket gælder både mennesker og dyr, så var man *sat* = mæt. Pudsigt kan det være at høre, at et barn, som har fået rigeligt af søde sager siger: *A er sukkersat*. Det viser sig somme tider ved, at de *knusker æ bom* = tygger bolcherne i stedet for at lade dem smelte på tungen. Bolcher købes ofte posevis, og en pose kaldes gerne *en tut*, hvorfor en pose bolcher er en *tut bom*. I forbindelse med dyrene, kan nævnes at *møde*, som ikke i rigssproget betyder at træffe, men at spærre vejen. Når man driver med kreaturer, kan

man postere en dreng ved sideveje, så han kan *møde* kræet, altså forhindre det i at gå en gal vej.

Forholdsordene bruges noget anderledes i forskellige sammenhænge sammenlignet med rigssproget. Jeg studsede i begyndelsen over, at eleverne fortalte, at de havde sat deres cykler *inde i æ træer* = imellem træerne. De gik *mæ æ vej* = langs vejen, med mindre de gik *tværmark* = tværs over marken. Hvis det er gennem pløjjord kan det være *trog* = trægt at gå i.

Takker man nogen for en tjeneste, er svaret gerne *derfor ikke*, altså selv tak.

Når konerne tidligere gik i byen, havde de ofte deres strikkesøj med, det så ikke godt ud at sidde med ledig hånd. Så kunne der strikkes med to pinde; men er man i gang med en *hose* = strømpe, så der er gang i fem pinde, så *pregler* man. Strikning som alt andet arbejde kan man have mere eller mindre *megej* på = håndelag til.

En børneleg kaldes *kisten krage* = slå kolbøtter.

Vejret er en vigtig sag. Emnet er egnet som indløb til mange samtaler. Man kan indlede med at spørge: *Hvor er æ vejrlig henne ad?* Altså: hvilken vindretning har vi? Ifølge Fejlberg skal der i gamle tider have været en leg imellem konerne, som på en bestemt dag aftalte, hvem der var ansvarlig for vejret på andre dage. Jeg gætter på, at det er den leg, der ligger til grund for udtrykket *Det er osse de Ribe-kællinger*, der kan lyde, når der trækker skyer ind vestfra. Er det snefog eller jordfygning, så *knyger* det. Når jorden *knyger*, er det fordi den er *ren a sk* = helt tør. Ordet *knyge* er nok kendt fra rigssproget, men jeg fornemmer, det er i tilbagegang. Er

vejret varmt, kan man blive mødt med spørgsmålet: *Ka do hold 'et a i æ værm?* = Holdet det ud.

Når snakken om vejret er overstået, gælder det om at få *en glant awten* = hyggelig aften, som de ældre kunne kalde *en howres awten* = en aften, der huede dem. Udtrykket er knæsat af Salomon Frifelt i bogen »Ad jyske veje sønderud«. Især er det hyggeligt, hvis de tilstedeværende kvindfolk er *nyssele*. Er husmoderen derimod *peget* = påholdende, så kan der være adskilligt at udsætte på serveringen. Det kan være så galt, at to gæster skal *skywt en bajer* = dele en øl. Forud for gæsternes ankomst, skal husmoderen gerne *sysle* = gøre huset i stand med *æ søjl* og *æ li m*. Gulvskruppen og kosten. Er hun dygtig, kan hun gøre det *ind i ly ved*, at hun bager. En mand fortalte, at han havde haft mus på loftet, men da han fik anskaffet en kat *ku' 'et nok væ'r te den fik syslet o æ lowt* = gjort orden på loftet.

Ordet *siden* (divergerende udtaler) = i øvrigt, ligesom *sin for resten*, der ofte anvendes som en tilføjende forbindelse. Ordet kan også betyde: ellers, eller: fordi.

Ud over de nævnte udtryk har jeg hørt ældre udtryk, som var uddøde i min tid, men huskedes af ældre. En mand huskede, at hans bedstefar havde sagt, at hans træsko var gået i stykker, og de skulle *kehres* = repareres. Samme bedstefar talte om gårdspladsen i sin ejendom som *æ goer*, men den snavsede arbejdsplads bag stalden, hvor kreaturerne trampede op, og møddingen lå kaldte han *æ ga d*. En tidligere brugskommis har i en indberetning til Nationalmuseet fortalt om sin tid som kommis i 1930-erne, at kunderne i Seem-Varming Brugs forlang-

te *havreflokke* = gryn, flager. Ordet er kendt fra sangen, hvor sneflokke (snefnug) kommer vrimplende. Han noterede endvidere: Et pund *vørfelsukker* = hugget sukker (vaflet, firkantet). En *pak tut* = cikorie. *Golulle* = fernis, gulvolie. En *kasten viks* = en æske skovsværte (voks). En pund *grube* = store bygryn. *Tarregryn* = boghvedegryn. *Lettevette hjortsålt* = en smule hjorttaksalt.

At banke på døren hedder *pik o æ dar*. En nabo indbød mig venligt til ikke nødvendigvis at banke på, men bare gå ind med ordene: *Ovre ved vos, ka do bare gå ind uden pik*. Med det resultat, at jeg de sidste 30 år er gået ind til denne familie uden at banke på først. I forbindelse med besøg kan nævnes, at det oprindelige ord fra berlinerplat *mojn* breder sig med ilfart. For 40 år siden hørtes det så godt som aldrig, nu bruges det af hvermand, men ikke i sin oprindelige betydning, kun som afskedsord. Kommer man til Frisland (Halligerne for eksempel) vil man mødes med ordet som både velkomst og en forbigående hilsen.

Et par fyndord til slut

Når et speget spørgsmål bliver opklaret, kan man høre: *Så fik vi den tyv hængt*. Bliver et arbejde foretaget hurtigt og måske sjusket, *sludret*, hedder det bebrejdende: *Det ska osse gå som syv nævver i jæn røv*. En ung mand, der var flyttet til København, fik det spørgsmål, om han nu *ku hol 'et a* med alle de mennesker. Han svarede, at man kan vænne sig til det. Kommentaren var karsk og direkte: *Den ka væn sæ te olt, – osse te å go mæ en glo-end' jernstjævert i æ næwgaf, men behaveligt er 'et no æ!*

En remse, som jeg hørte for små 40 år siden, men som næppe lever blandt børnene mere.

Jen, tow	En, to
Køs æ sow	kys soen
Trej, fier	tre fire
Spil` o lire	spille på lire
Fem, sejs	fem, seks
Ky'er o æ græjs	køer på græsset
Syv, o't	syv, otte
Pes i æ po't	pis i potten
Ni, ti	ni, ti
Pes mier i	pis mere i
Ælle, tøl	eleve, tolv
Æ ky'er brøl'	kørerne brøler
Træt'n, fjowten	tretten, fjorten
Ka' do løw't 'en	kan du løfte den
Femt'n, sejst'n	femten, sejsten
Ka do græjs 'en	Kan du græsse den?
Søt'n, at'n	sytten, atten
Av for Sat'n	av, for Satan
Nit'n, tyw	nitten, tyve
Gu'e te å lyw	god til at lyve!

Ovenstående stammer fra Vardeegnen, hvad man kan høre af, at talordet tolv udtales *tøl* med en lukket vokal, hvor man på Ribeeegnen nærmere ville sige *tål* (= tolv) med mere åben bagtungevokal.

En byremse, som endnu kendes:

Ta te Rif
å kyw en pif.
Gå te Kloster
og spør hva 'en koster.
Drag så te Rødding
å smid 'en o æ mødding.

En børneleg: Man klapper et barn i håndfladen og siger:

En daler (Klap)

En mark (Klap)

Og en lillebitte skilling (Kriller det i håndfladen).

Søren Mulvad, f: 1948. Varming Vesterby 9, 6760 Ribe. mulvadvarming@gmail.com. Har tidligere udgivet en række artikler i »Fra Ribe Amt« samt flere publikationer, hovedsagelig af lokalhistorisk indhold. Desuden teaterstykker og bidrag til »Koldingbogen«, »Lokalhistorie fra Sydøstjylland« m. fl. st.

Sluttelig en børnedrilleremse:

Man peger på øjnene og siger:	Stjerne, stjerne
Peger på næsen og siger:	Snotkaserne
Peger på halsen og siger:	Glidebane
Peger på munden, siger:	Brødmaskine
Peger på brystet, siger:	Mælkemand
Peger på skridtet, siger:	Springvand!